

PROLOG

Je sobotní ráno a mě probouzí pláč miminka.

Ravi je v práci, ospale vstávám, abych připravila Jaye mlíčko, dokáže strašně plakat, když ho nedostane okamžitě.

Vedle v pokoji spí Kobylka s Mayou, potichu otvírám dveře, Maya si hraje v koutku s panenkami a se školní tabulí, Kobylka ještě spí, určitě visela na netu skoro do rána.

Tiše volám Mayu, aby se šla nasnídat, chce svoje oblíbené jahodové müsli v mléce, studeném, z teplého jí bývá špatně.

Stojí u mě rozčuchaná, bosá, na studené kuchyňské dlažbě, v pyžamku, které je jí krátké, a když dostane do rukou misku s jídlem, zahledí se na mě svýma kočičíma očima a vesele se zeptá:

„Mami, máš mě ráda?“

„Ano, mám. A teď pojd' papat.“

„Já tě mám taky ráda,“ směje se, odchází do obývacího pokoje, misku klade na stůl a pouští si cedéčko se svými oblíbenými pohádkami.

„Mami, a proč Kobylka ještě spí?“ zeptá se mě a prázdnou misku poslušně odnáší do kuchyně.

„Víš, ona je už velká, byla dlouho do noci vzhůru, tak proto.“

„A můžu ji vzbudit?“

„No, můžeš, chtěly jsme jít nakupovat, tak by už pomalu mohla vstát...“

Maya se rozběhne do pokoje, ozve se odtud nadšený pískot, Kobyłka ji okřikuje, po chvíli je jí však jasné, že se jí nezbaví a že musí vstát, ať se jí to líbí nebo ne.

„Jdeme do města, mami?“

„Podle plánu.“

„A koupíš mi, co budu chtít?“

„Uvidíme,“ směju se.

Kráčíme společně po ulici, malá Jaya spinká v kočárku, je nádherný letní den.

Kobyłka drží Mayu za ruku, ta se jí neustále na něco ptá, Kobyłka se tváří naoko otráveně, ale za chvíli se s Mayou rozběhnou plašit holuby.

„A co budeme dělat teď?“ ptá se Maya starší sestry.

„No... Něco si zazpíváme.“

„Znáš tu o rybkách?“

„Ne.“

„Já tě ji naučím... Pět malých rybek v moři plavalo...“ zpívá Maya zplna hrdla, Kobyłka se po chvíli přidává, protože když v moři plavou čtyři rybky, zpívá se totéž, a je nám krásně, vesele, aby se neřeklo, trochu se na ty dvě zamračím, protože jsou hlučné a všichni se po nás otáčejí, ale zanedlouho se přidávám i já.

Takové obyčejné letní ráno.

A já jsem konečně úplná.

A nepopsatelně šťastná.

ČAS MINULÝ

S bývalým manželem jsem se seznámila úplně banálně, tak jako tisíce párů přede mnou a tisíce po mně.

Bylo to ještě v době, kdy jsem chodila na střední školu, právě jsem řešila, co si obleču na stužkování, a mlhavě si vzpomínám, že tu zimu všichni šileli z MC Erika a Barbary a rádia do zblbnutí pouštěla Ace of Base a ještě jakousi jinou švédskou formaci, na jejíž jméno si už asi nikdy nikdo nevzpomene.

Bylo to něco jako „řízení osudu“.

Jednoduše jsem se i s nejlepší kamarádkou s krycím jménem Elemka a s několika kamarády, s nimiž jsme se denně bezúčelně poflakovali, ocitla u jakéhosi známého jednoho z nich.

Bylo mu dvacet – na rozdíl od nás všech už vydělával, měl statečné srdce toužící po lásce, v pokoji nábytek z doby temného komunismu, na hlavě podobný účes jako MJ na plakátech ze začátku sólové kariéry, brýle, které by zohavily i Naomi Campbell, dvanáctiletou sestru a na nohou dědkovské bačkory.

S Elemkou jsem se mu nejdřív posmívala, potom jsem ho asi po týdnů náhodou potkala ve městě.

V ruce držel několik krabiček léků a zeptal se mě, jestli ho v rámci jeho marodění nenavštívím.

Navštívila jsem.

Nebyl ani hezký, ani vzrušující, nebyla to žádná láska na první pohled.

Prostě mě postupně zaujal svým nitrem, tím, že neexistovalo téma, k němuž by se nedokázal vyjádřit, že stejně dobře, jako uměl zaujmout svým vyprávěním, uměl i naslouchat.

Já jsem byla v té době nešťastně zamilovaná do narcisty a egoisty, který moje pokusy zaujmout ho neustále přehlížel, a tak jsem po neočekávaném opileckém vyznání lásky, které vykoktal ve fázi vystřízlivění někdy nad ránem na party na oslavu svého svátku, začala chodit se Statečným srdcem – ocitl se v úloze utěšitele a náhradníka.

Nic jsem si od toho neslibovala.

Po jednom setkání následovalo další...

Potom ještě jedno...

Moje budoucí tchyně zvedala obočí a začala si dělat legraci z toho, jak k nim chodím za jejich synem, a servírovala mi pudinkové poháry a kávu.

Ale už jsem vám to říkala.

Našla jsem ho, jak sedí v křesle.

A kdybych ho tam tehdy nenašla, asi by v tom dětském pokoji zůstal sedět navždy.

Vytáhla jsem ho mezi lidi, šli jsme spolu do kina, na koncerty, spolu s Elemkou k nim na zahradu.

Můj druhý kluk v životě.

Já jeho úplně první.

Ve všem.

Trvalo nám několik měsíců, než jsme se propracovali k tomu, co dneska většina mladých stihne na druhém rande.

První stydlivé polibky, objetí, dotyky, první skutečný sex.

Statečné srdce se vznášel na obláčku štěstí a rozkvétal a rozkvétal.

Měl svoji holku.

Svého drobečka, jak mě něžně nazýval.

Psal mi zamilované dopisy a o všem, co jsme spolu prožili, si vedl deník.

Rozhovory o básních, o filmech, o politice, o víře...

Se Statečným srdcem se dalo bavit o všem.

Stejné názory na svět, stejný vkus, co se týká filmů, hudby, literatury...

Často se stalo, že jsme začali oba mluvit o tomtéž.

Najednou.

Tak podobné si byly naše duše.

Vytáhla jsem ho z ulity.

Radila jsem mu, co má udělat s vlasy, jak se obléct, pomalu, pomaloučku jsem ho odpoutávala od rodičů.

A byla to tedy fuška, to vám povím.

Statečnému srdci totiž umřela na zákeřnou nemoc o dva roky starší sestřička, když chodil do první třídy základní školy.

Od té doby by matka za něj i dýchala.

Není divu.

Ale co já s tím?

A tehdy jsem dostala ten skvělý nápad.

Odjedeme do Anglie za prací.

Jako au-pair.

Změníme vzduch.

Oba.

Začala jsem to zařizovat.

A vzali mě.

Statečné srdce měl za mnou přijet později, až i jemu najdu rodinu.

O pár dní později jsem získala informace o rodině.
Afghánci.

V Edinburghu.

Tři děti.

Za týden mi rodina zavolala, chtěla si se mnou promluvit a oznámila mi, že mě očekává co nejdříve.

Statečné srdce byl jako tělo bez duše.

Šel se mnou na noční autobus do Prahy a byl z toho celý hotový ještě víc než já.

Ale vždyť se nic neděje.

Za několik týdnů jsme spolu.

A tak jsem si na pár měsíců vyzkoušela, jaké to je, dělat novodobou služku v Anglii.

Nikdy nezapomenu, jak si mě podezřívavě prohlížel imigrační důstojník v Doveru.

„Uvádíte tu, že se sem jedete hlavně učit jazyk... Je to tak?“ hledí na mě.

„Ano, chci si zlepšit angličtinu.“

„Tak to jste v Edinburghu na tom správném místě,“ ušklíbl se úředník a konečně mi orazítkoval pas.

Co měl úředník konkrétně na mysli, mi došlo ve chvíli, kdy jsem nastupovala do autobusu, který mě měl dovézt z Londýna až k mojí rodině do Skotska.

„Wiii arrrr koink tu Edinbr,“ zahlásil řidič do mikrofonu a já nerozuměla ani ň.

Kruci.

Jak se tam domluvím?

Obavy se rozplynuly, když jsem uviděla svoji novou domácí, která na mě už čekala na edinburském nádraží.

Snědá, černovlasá, moderní, s dokonalými zuby.